

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Мавзӯи нукта:
Як қадам монда ба субҳ

Нависандаи нукта:
Илёс Ҳакимӣ

Тавачҷух: Дидгоҳи дарҷ шуда дидгоҳи ирсолӣ яке аз корбарон аст ва лузуман дидгоҳи ин дафтар маҳсуб намешавад.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Як қадам монда ба субҳ¹

Илёс ҳақимӣ

Шаби торике буд. Бисёр торик ва тарснок. Марди ҷавон, худро ба таҷриба ва дониши ҷангии Муҳаммад Маҳдӣ супурда буд. Муҳаммад Маҳдӣ дигар аз марзи панҷох солагӣ ҳам гузашта буд, аммо ҳамчунон қиброқ ва неруманд буд. Барои Микдод ки тоза аз давраи омӯзиши низомии фишурда ба майдони ҷанг меомад, хаймаи шабонагоҳони тира, ваҳшатангез буд. Дар худ фуру рафта буд ва тарсу ларзи худро пинҳон намекард. Тарс аз ҷанг ва ларза аз сармои саҳро. Сангарӣ муваққатӣ ва намур буд. Медонист ки Муҳаммад Маҳдӣ мардӣ ҷанговар ва дунё дида аст ва то бо ӯ ҳаст, такагоҳӣ муҳкам дорад, аммо дар тамоми лаҳазот ки наметавонист бо ӯ бошад. Шояд коре пеш меомад ё ҳодисае; Ё ҳатто дастуре содир мешавад ва Микдод маҷбур мешуд то аз ёвар ва фармондеҳ ва

1 . Баргирифта аз омӯзаҳои шафоҳӣ ва гаронсанги ҳазрати аллома Мансури Ҳршимии Хуросонӣ ҳафизахуллоҳ таъоло.

Як қадам монда ба субҳ

беҳтарин муррабии худ фосила бигирад. Ин низ барои ӯ изтиробӣ хуранда буд ки аъзоҷашро бар ҳам мерехт.

Онон бояд ба зудӣ ончоро тарк мекарданд, аммо пас аз анҷоми амри бисёр муҳимме ки бар дӯши фармондеҳ буд ва албатта Микдод; Амре ки Микдод бо иштибоҳе ки дар субҳ аз ӯ сар зад, онро ба ақаб андохт...

Ҳечгоҳ касоне барои анҷоми маъмурияти ба ҷойе фиристода намешуданд, магар онки як фарди ботаҷрибатар ҳамроҳи онон ва масъул ва фармондеҳашон бошад. Тимҳо ва гурӯҳҳои эъзомӣ, маъмулан ду нафара, се нафара ё чаҳор нафара буданд ва гоҳе ҳам бештар. Аммо аз дувоздаҳ нафара таҷовуз намекунад. Чаро ки афроди мучараб ва мавриди итминон ва тарбиятёфта ки имкони эъзоми онҳо буд, маҳдуд буданд. Теъдоди ёрон дар ҳоли афзойиш буд, аммо корҳо ҳам бисёр зиёд ва анбуҳ. Ин камии афрод ва фаровонии корҳо танҳо бо як ҳидоят ва фармондеҳӣ қудратманд ва Илоҳӣ метавонист роҳи худро барои фатҳи чаҳон боз кунад ва низ як чизи дигар: Ихлоси афроди пухта ва тарбият ёфта ки дар тӯли солҳо, барои ин рӯзҳо омода шуда буданд; Афроде ки аз сар то сари чаҳони Ислом фарохонда шуда буданд...

Фурсате даст дода буд ва оромишӣ нисбӣ бар сангар ҳоким буд. Муҳаммад Маҳдӣ баланд шуд ва силоҳашро ҳамойил кард ва ба намози шаб истод. Маъмулан вузу дошт. Ҳар кучо ба обу ободӣ ва ҷӯйборе мерасидем, ӯ вузуй тоза мегирад. Ду рақабт аз намози шабро хонд ва сипас гуфт: “Агар ту ҳам мехонӣ бихон, аммо бояд ба навбат бихонем”. Микдод вузу надошт ва ҳаво ҳам сард буд. Гуфт: “Вузу надорам. Шумо бихонед”. Муҳаммад Маҳдӣ таҳачҷудашро мухтасар кард ва ҳангоме ки аз он фориғ шуд, рӯ ба Микдод гуфт: “Имрӯз иштибоҳи бузурге муртакиб шудӣ. Ман ба ту гуфтам махфиёна ба суроғи Муҳаммад Иброҳим дар Ноъур¹ бирав ва то ӯро наёфтӣ, бо аҳаде дар бораи маъмуриятмон сухан нагӯ, ҳатто агар маҷбур шудӣ; Чаро ки таҳаммули он чабр ва фирори аз он, осонтар аз кушта шудан аст! Ва ту дақиқан худатро табло

1. Яке аз шаҳрҳои Урдун воқеъ дар устони Уммон.

Як қадам монда ба субҳ

кардӣ ва моро ба хатар андохтӣ ва корамонро ба таъхир кашидӣ! Магар ту намефаҳмӣ ки дар чи шароите ҳастем?! Корҳо ҳассос аст. Тағйирот ва таҳаввулот лаҳзае аст. Фурсатҳо андак аст ва ёрон каманд. Онҳо ту инқадар бад амал мекуни. Тақрибан ноумедам кардӣ. Наздик буд моро ба куштан диҳӣ. Агар ман эҳтимоли шинохта шуданам дар онҷо набуд, худам мерафтам ва ин корро ба ту намесупурдам. Медонам ки чавонҳое монанди ту кори моро кунд мекунанд ва чуз харобкорӣ хунаре надоранд”!

Миқдод ки дигар наметавонист ба чашмони фармондеҳ нигоҳ кунад, сар ба зер андохт ва ҳамчунон меларзид.

Фармондеҳ: Ту масалан омӯзиш дидаи ва аз миёни чанд нафари дигар интихоб шудаи. Ҳол ба назари ту чи кунем ки ҳам ман натавонам биравам ва ҳам ту? Дар ҳоле ки бояд ин дидор сурат бигирад ва ман Муҳаммад Иброҳимро аз наздик бубинам. Медонӣ ки як иштибоҳи хурд дар тасмимгирӣ ва як хатои чузӣ дар муҳосибот ё як нофармони ба зоҳири беаҳмият дар ҷанг, метавонад ба ҳазимат тамоми лашгар мунтаҳӣ шавад? Ислом ҳамвора бо ҳамин хатоҳо зарба хӯрдааст; Аз рӯзи нахуст то кунун. Дар ҷангҳои бас сарнавишсоз, афродӣ сушт ва нодон ки суштӣ ва нодонишон бар тақво ва итоъаташон пешӣ гирифт ва фочеъа дуруст карданд. Аз касоне набош ки дар бизангоҳҳо шайтон ба онон даст меёбад ва дақиқан дар лаҳзае ки ниёз ба бедорӣ аст, хобат бибарад ё дар лаҳзае ки ба хушёрӣ ниёз дорӣ, ҳавосат парт шавад ё дар ҷойе ки ба неру эҳтиёҷ дорӣ, сушт ва заъиф шавӣ ё дар ҷойе ки ба истиқомат ниёзмандӣ, ба тардид в шак бияфтӣ. Аз касоне набош ки хур ва хоб ва ҳашм ва шаҳват ва ҳирс ва тамаъ ва дунёталабиат дақиқан дар лаҳзае анҷоми вазифа геребонатро бигирад ва чашмонатро кӯр кунад ва дастонатро ба занҷир кашад ва поятро бибандад ва саратро манг ва гич кунад ва чашм боз кунӣ ва бубинӣ ки тамоми сипоҳро ба куштан додаи ва душманони Худоро бар фиристодаи Худо мусаллат гардондаи!!

[Миқдод ки дигар дошт гирияш мегирифт бо лаҳнӣ кӯдакона ва садои наҳиф, дар миёни сӯхбатҳои фармондеҳ, ба нишони таъйид ва шармандагӣ сар мечунбонд ва як “бале”и хафиф мегуфт.]

Як қадам монда ба субҳ

Медонӣ ки дар Уҳуд чунин ҳодисаи ҳувлноке ба вуқӯъ пайваст? Ғазваи хунбор ва мусибатвори Уҳуд таҷассуми заъфи дарунии афрод ва ғилёни разоъили нафсонӣ ва шиддати ҳамоқати онон аст.

[Микдод чашмони пур ғуссаашро ба чашмони Муҳаммад Маҳдӣ андохт. Мехост бештар бишнавад. Бештар бидонад. Саргузашти Исломо бештар бубинад. Чехраи ором ва чиддии Муҳаммад Маҳди ро хуб нигарист то ӯ ҳарфаашро идома диҳад ва қатъ нагардонад.]

Магар ғайр аз ин буд ки Уҳудро ҳамон мардони ноозмуда ва дунёталаб бар Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи божгун карданд? Он набарде ки мерафт то дуввумин пирӯзии бузурги Паёмбар ва ёронаш бар мушрикони бошад, табдил ба шикасти талх ва ногуворе шуд ки захмаш то муддатҳо тоза буд!

Паёмбари Худо, бо иқтидор ва бо азимат, тамоми сипоҳро муназзам намуд. Ҳама чиз, омодаи набардӣ тамом айёр буд. Мусалмонони ҷанговари Бадр тақрибан ҳама ҳозир буданд ва неруӣ пирӯзии ширини он рӯзи бузур, дар бозуҳошон буд. Касе дар қалбаш тарсе намеёфт; Чаро ки тарс дар рӯзи Бадр мурда буд! Рӯзе ки сесаду анде нафар дар баробари беш аз се баробари худ истоданд ва Худованд ҷалла ҷалолух, бо ғӯшае аз қудрати хеш, нерӯ ва ҳайманаи сипоҳ ононро ба беш аз се баробар афзойиш дод то бо камтарин талафот, мушрикони ба саҳтӣ мағлуб намоянд; То ҳадде ки бозмондагони душман, танҳо ва танҳо гурехтанро чораи қор донистанд. Чи рӯзи пуршукуҳе буд рӯзи Бадр ва хотираи ширин барои аҳли Исломо ва панди шигарф дар сояи ҳузури Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам; Мавъизае ғайнӣ ва амалӣ ва қорбурдӣ барои ҳамаи тарихи мобаъди худ; Инки ёрии Худованд ба касоне мерасад ки аз фиристода ва халифаи ӯ итоъат кунанд ва дар замоне мерасад ки пойдорӣ нишон дода ва натарсанд ва бойистанд. Худованд дар ғазваи Бадр мусалмононро ба силоҳи нусрат мусаллаҳ фармуд ва он рӯзро намунаи рӯшан барои фиристодани нусрати хеш намудор сохт; Нусрате ки монандашро ба зудӣ бар ёрони имом Маҳдӣ салавотуллоҳ ва салома алайҳи нишон хоҳад дод.

Як қадам монда ба субҳ

Гарчи бархӣ аз ёрон андаке музтариб ва тарсон буданд, аммо қалбашон ба вучуди Паёмбари Худо ором буд. Ширинии пирӯзии Бадр ханӯз дар коми ҳамагон буд. Бо итминон ба ёрии Худованд ва эътимод ба Паёмбари Худо ба Уҳуд рафта буданд. Офтоб монанди ҳамеша сӯзон буд ва кӯҳхоро сурхтар аз ҳамеша нишон медод. Ҳис мекардӣ ки қалби бархӣ аз мусалмонон дар изтироб ва ташвиш аст, аммо воқеъан вучуди мубораки Паёмбар намегузошт нигаронии онон аз як ҳадде бештар шавад. Вучуди муқаддаси Расулulloҳ ба шайтон ва ҳизбаш ичозаи дастандозӣ намедод. Бисёрӣ аз афрод инро борҳо таҷриба карда буданд. Ба ҳамин хотир вақте тарс бар онон ғолиб мешуд, февран бо чашм ба дунболи Паёмбар мегаштанд то қомати нозанинашро бубинанд ва қалбашон ором гирад. Вақте ҳазраташро медиданд ва салобат ва ҳаминаашро мушоҳида мекарданд, иғвои шаётин ва васвоси онон ва заъфи нуфусашон дар баробараш ранг мебохт. Дар тӯли азимат ба аҳади то пеш аз оғози набард, чандин бор ин ҳолат барои афрод пеш меояд. Мард хонаашро ба ёд меоварад, духтар ва писарони хурдсолар дар назараш меомаданд ва чашмони гирёни ҳамсар қалби ӯро тақон медод. Поҳо суст мешуд ва аз оғози ҷанг метарсид, аммо чун Паёмбари Худоро медид, ҳамаи фикр ва хиёлҳо аз зеҳни ӯ пок мешуд ва сухани Паёмбар ва асҳоби наздики эшон ба ёдаш меомад ки: Агар медонистед ки бо истиқрори Ислому бар тамоми ҷаҳон чи хайре насиби ҳамаи инсонҳо ва аз ҷумла хонаводаи худатон мешавад, як лаҳза аз чиҳод боз намеистодед ва даранг намекардед ва лаҳзае хаста намешудед ва то пирӯзии ниҳойии Ислому, гӯш ба фармони Худо ва Паёмбараш будед. Имрӯз занон ва кӯдакони шумо хушбахт нестанд, ҳар чи ҳам ки шумо пешашон бошед боз фосилаи зиёде то хушбахтӣ доранд. Оё зиндагии имрӯзро барои онон меписандед ё ҳаёти таййибае дар ҷойе монанди Биҳишти Одам ва Ҳаворо? Замин бо истиқрори Ислому ба як ҷунон Биҳиште мубаддал хоҳад шуд. Ҳар қадом аз шумо ки он рӯзро дур бипиндоред ва ба хотири нороҳатии имрӯзи хонаводааш, саъодати зоидулу васфи дунё ва охирати ҳамаи инсонҳо, аз ҷумла хонаводаашро нодида бигирад, зиёни бузурге карда ва фиреби баде хӯрдааст!!

Як қадам монда ба субх

Вақте ки Паёмбарро медидӣ, мутмаъин мешудӣ ки агар кушта шавӣ, пирӯзӣ; Чаро ки дар зери парчами Худо ва Расулаш кушта шудаи ва агар зинда бимонӣ тавфиқи ёрии Паёмбар ҳамчунон насибат хоҳад шуд.

Насими мулойиме мевазид ва сипоҳи Ислом ба саф шуда буданд. Оромиши ҷангӣ дақиқ ва комил буд. Паёмбари Худо бо диққатӣ фавқульода, нафаротро ба хат ва муназзам фармуд. Тавре ки монанди тирӣ соф ва рост дида мешуданд. Паёмбар хутбай зебо ва ғарро ирод фармуданд ва ба ҷавононе ки дар миён ҳозир буданд, нерӯӣ дучандон доданд. Итминон дар мусалмонон мавҷ мезад. Онон дил ба ваъдаҳои Худо ва Расулаш дода ва аз ҳар назар омода буданд. Заъфе дар сипоҳ дида намешуд, магар чизе ки дар барҳӣ дарунҳо ҳанӯз шайтанат мекард: Мондан дар Мадина ва ҷангидан дар онҷо ба салоҳ буд, аммо Паёмбар кори дигаре карданд!!

Паёмбар саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ҳамаи ҷизро таҳти кантрол доштанд ва чизе аз назарашон пинҳон намонда буд. Паёмбари Худо бо диққатӣ шигифт тамоми гӯша гӯшай сипоҳро назар мефармуд. Ба так тақи афрод тавачҷуҳ менамуд. Бо нигоҳи нофизаш кӯҷактарин нороҳатӣ ё нигаронии ёрон ва асҳобро дармеёфт ва иллоти онро ҷӯё мешуд. Монанди ҳамеша бо руҳия ва хушҳол буд. Бо ҳайбати малакутияш ки дар ҷанг бештар ҷилва мекард, фармон медод ва ҳамагон бо диққатӣ фавқульода гӯш ба фармон буданд. Дигар ҷанг буд ва ҷойи ҳеҷ тасомуҳ ва эҳмоле набуд.

Эшон худуди 50 нафар аз тирандозонро ба фармондеҳии Абдуллоҳ ибни Ҷубайр ки Худояш раҳмат кунад, бар кӯҳе ки дар пушти сипоҳ воқеъ шуда буд, қарор дод то аз ҳеҷ сӯ, рихнае дар лашгаргоҳ воқеъ нашавад. Ба онон фармон дод таҳти ҳеҷ шароите, таҳти ҳеҷ шароите аз ҷойи худ начунбанд ва аз кӯҳ пойин наёянд, ҳатто агар дидданд ки бародаронашон дар размгоҳ кушта мешаванд ё мушрикони фирор кардаанд ё ҳатто ҷанг ба поён расидааст! Ва дар онҷо бимонанд то дастури баъдии Паёмбар ба онон бирасад.

... Пас аз раҷазхониҳо ва зӯрозмоӣҳои тарафайн, ду сипоҳ имон ва куфр ба ҳам расида буданд ва ғариштагон низ омодаи

Як қадам монда ба субҳ

ёри мӯминин. Набарди тан ба тан оғоз шуд. Лашкари Ислому чунон шамшер мезад ва тир меандохт ки гӯйи доси зореъ аст ки алафҳои ҳарзи кофиронро дарав мекунад. Сипоҳи куфр бо суръатӣ чашмгир аз ҳам пошид ва хаймаву харгохро раҳо кард. Чи дидани буд фирори Маккиёни мушрик! Мусалмонон чунон бо қудрат ва истехком шуруъ карданд ки поёни чанг наздик менамуд. Вақте фирори душманро мезданд чунон суруре ба қалбашон роҳ меёфт ки монанде то он рӯз надошт. Ду пирӯзии бузург барои Ислому! Ду шикасти сангин барои мушрикон! Талофии ситамҳои Қурайш ба муҳочирон ва ансор! Интиқом ва қасоси хунҳое ки аз мусалмонон рехтанд ва амволе ки аз онон ғасб ва ҳабс карданд. Гомӣ баланд барои фатҳи Макка ва тасаллоти Паёмбари Худо бар Ҳиҷоз. Оре душманон ақаб нишастанд ва густастанд. Ҳама чизашон бар замин монд ва худ чон ба дар бурданд ва саросима шуданд. Дидани манзараи дашти бесарбоз ва чангҷӯ, муждаи пирӯзии ҳамачониба мекӯд. Ҳам пирӯзӣ ва ҳам ғанимат ва ҳам ризояти Худо ва Расулаш. Дигар чи мехостанд? Ба воқеъ ҳаяҷоновар буд, аммо на ба он андоза ки тирандозони мустақар дар кӯҳ, фармони Расули Худоро зерӣ пой бигзоранд!! Нофармонӣ аз Расули Худо?!! Ба чи кимате?! Чигуна як инсон метавонад ба худаш иҷоза диҳад ки бар фармони Худо дар чанг исён кунад?! Алъаёзу Биллоҳ. Худованд ба итоъати ҳамачониба аз Расули Худо фаромн дода буд ва чанг ва ғайри чанг матраҳ набуд, аммо дар чанг, қатъан шароит печидатар ва ҳассостар аст ва бояд беш аз ҳар чое итоъат кард. Ин идда коре карданд ки пирӯзии қатъии мусалмонон, ба шикастӣ саҳт бадал шуд.

Бубин Микдод ки чигуна як иштибоҳ метавонад як торихро дигаргун созад ва чунон заробте ворид оварад ки қобили чуброн набошад! Микдод! Ту мумкин аст имрӯз мутаваҷҷеҳи иштибоҳи худ шуда бошӣ ва пушаймон ҳам бошӣ ва дар садаи чуброн баройи ва иттифоқан ҳам ин шоъ Аллоҳ битавонӣ чуброн кунӣ, аммо нигарони рӯзе бош ки иштибоҳи ту охирин иштибоҳ бошад ва саранҷоми он, ғайри қобили ислоҳ ва чуброн! Иштибоҳе нақун ки тамом кунанда бошад! Монанди он тирандозони сусти бунёди.

Як қадам монда ба субх

Ҳарчи фармондеҳи тирандозон фарёд зад, дармони дарди дунёталабии ононро накард. Чи бигӯям? Бигӯям Худояшон наёмӯрзад? ...

Онон посух доданд: “Ҳама чиз тамом шудааст ва касе дар майдон нест. Мо низ барои худ матоъе бардорем”.

Абдуллоҳ фармони Расули Худоро ёдоварӣ кард ва гуфт: “Магар Паёмбар нафармуд ҳар иттифоқе ки афтод, кӯхро тарк накунад. Ҳанӯз ки чанг тамом нашудааст. Ҳанӯз ки Паёмбар фармони бозгашт аз кӯхро надодаанд. Наравед эй нофармонон!” Аммо ҷуз чанд нафар бо ӯ намонданд. Худояшон раҳмат кунад.

Ва дақиқан мушрикин, монанди бабрҳои захмӣ ва хашмгин, давр то даври лашгаргоҳи Паёмбарро мечуриданд то рихнае биёбанд ва чилави шикасти қатъиро бигиранд ва ба сӯй хайма ва доройиҳои хеш бозгарданд, ва он рихнаро ёфтанд. Онон барои ҷуброни шикасти муфтазаҳонаи Бадр омада буданд. Онон ба қасди поён додан ба кори амӯзодаи худ омада буданд. Онон омада буданд то Худои Муҳаммадро мағлуб созанд ва омодаи чашн ва шодӣ буданд ки инчунин захм хӯрданд. Чашмони малъунашон ки то абад дар оташ сӯзон бод, бо тезбинии каркасгун, рӯзане ёфтанд ва аз ҳамон ҷо йӯриши сахте оварданд ва тирандозони андакро бо фармондеҳашон ки то охири тир тиркаши худро ба сӯй онон андохт, тору мор карданд ва аз пушт, ханҷарӣ захрогин бар пайкари сипоҳи Худо заданд. Пайкари сипоҳ беонки фурсати фарёде ба даст оварад, чун зарфи шишай шикаст ва хурд шуд. Ҳамлаи онон чунон ғайримунтазира буд ки мусалмонон ба якбора фуру рехтанд ва нақши замини биёбон шуданд. Онон ки ба эътимоди пушти сар ва пеши рӯ, аз ҳолати чангӣ хорич шуда буданд, ба тарзи баде ғофилгир шуда ва кантроли авзоъ ба кулӣ аз дасташон хорич шуд ва ба шиддат бесомон ва пароканда гаштанд. Бисёрӣ аз онон кушта ва захмӣ шуданд. Кофирон ҷонӣ тоза гирифтанд ва гурӯҳ гурӯҳ бозгаштанд. Ин шуд ки мусалмонон аз ду сӯ таҳти фишор қарор гирифтанд ва хурда мешуданд. Амӯйи бузургвори Паёмбар ки гарми ҷиҳод буд бо найрангӣ нангин дар ҳамин дақиқа ба шаҳодат расид ва мардони сипоҳи Ислом наредонистанд ба рос бираванд

Як қадам монда ба субҳ

ё ба чап. Гич ва сардаргум мечангиданд. Намедонистанд пеши рӯ душман аст ё пушти сар ё чап ва рост. Монанди нобиноён шамшер мезаданд. Саворони душман комилан бар пиёдагони мусалмонон мусалат буданд ва шамшерҳо ва найзаҳо буд ки бар чаворехи ёрони Набӣ фуру мешуд. Арса бар Паёмбар танг шуд. Чунон авзоъ ба ҳам рехт ки куффор қасди ҷони Паёмбар карданд дар ҳоле ки афроди пиромуни Паёмбар ба бист нафар намерасиданд! Чи лаҳзоти нафасгир ва ҳувлноке фарорсида буд! Малъунон барои куштани Паёмбари Худо аз якдигар пешӣ мегирифтанд ва ба ҳар ҳарба ва хилае мутавассил мешуданд ва забонҳои олудашон ба гуфтани касдашон дароз буд ва онро фарёд мезаданд. Чи озмуни сангине дар кор буд ва чи укубати сахте дошт нофармонии ёрон! Чи рӯзи баде буд рӯзи Ухуд! Чи расвойии бузурге!

[Муҳаммад Махдӣ сукут кард ва оҳ кашид. Гӯйи худро дар он рӯз меёфт. Садояш сангин шуда буд. Чашмони Микдод ба даҳону чашмони фармондеҳ дӯхта шуда буд. Дигар сарморо аз ёд бурда буд. Намеларзид. Гармои рӯзи Ухуд, бар сармои шаби сахро чира шуда буд. Микдод монанди ташнагони мунтазир ва муштоқ, ба ҳарфҳои Муҳаммад Махдӣ гӯш супурда буд.]

Он ҳама шодӣ ва хушҳолӣ дар арзи ним соъат ба фочеъа расида буд. Чи тавр мумкин аст ин қадар сариъ иттифоқ афтада бошад? Чи хашен ва бераҳм аст ин дунё ва ҳаводисаш! Гӯйи дар як қадами Биҳиш, ногаҳон зери поят холӣ шавад ва ба қаъри дарраи оташин бияфтӣ! Чи зарбати сангине аст ин шок! Монанди марг мемонд. Маргӣ нобаҳангом ва албатта ногаҳонӣ. Марг бо зарбате ки ҳатто фурсат намекунӣ онро таҳлил кунӣ ва пеш аз дарки комили он, ҷонатро аз тан берун мекунад. Монанди асобати як гулулаи тӯп ба мағзи инсон! Дунёи мо тарснок ва бераҳм ва басо интиқомчӯст. Раванд ва риволи худро дорад. Вақте шамшер фуруд меояд, ҳар ҷондоре ки зери тегааш бошадро хоҳад бурид. Пас, аз фитнаҳо ва чангу дандон нишон додани дунё эмин набош. Ман ва ту ки аз Паёмбари Худо назди Худованд азизтар ва шарифтар нестем ки дунё бо мо коре надошта бошад. Вақте бо ҳайбати Худо он кард, ману ту ки ҷойи худ дорем. Пас осуда ва фориг аз зарбатҳо ва

Як қадам монда ба субх

хайлаҳо ва бозиҳои дунё набош..!

Куффор, ба Паёмбар ва муҳофизонаш даст ёфтанд. Шуморашон бисёр зиёд буд. Гоҳ то ду қадами Паёмбар мерасиданд!! Диловарони атрофи Паёмбар чун сипарӣ мустаҳкам, фиристодаи Худояшонро ҳифозат мекарданд. Ҳифозати Расулуллохро ба Аллоҳ воғузур накарданд, балки бо амалашон фарёд заданд ки: <<Худоё! Ба василаи мо Расули худро ҳифз фармо вагарна ту қодирӣ ки бо реги биебон аз Паёмбарат ҳифозат кунӣ ва ҳоҷате ба мо надорӣ>>. Ин дониш ва ҳикматӣ бузург буд дар назди онон! Дар ҳоле ки медонистанд Худо, ҳофизи Паёмбараш аст, боз чунон бар чони Паёмбар нигарон буданд ки хуну хашм дар баробари кофирон, ҷилваи чашмонашонро гирифта буд ва мисли шеронӣ бузург ва қавӣ гирдогирди Паёмбарро гирифта буданд.

Ҳамеша дар аҷабам аз ҳолати он рӯзи ёрони ҳамроҳи Паёмбар. На корро барои Худо ва фариштагонаш меғузаштанд ки Паёмбарашро худаш ҳифозат кунад ва на худро дар амри ҳифозати Паёмбар чизе ба ҳисоб меоварданд ва ҳамаи нерухоро ба дасти Худо медонистанд. Ло ҳавло ва ло қувватаи иллоҳ биллоҳ. Зеботарин калом ҳамон аст ки: Худованд ба воситаи имон ва яқин ва бозуҳо ва поҳои ин гурӯҳи андак, Паёмбарашро ҳифз фармуд ва агар онон набуданд, боз дасти Худованд аз ёрии Паёмбараш баста набуд...

Паёмбар ва муҳофизони андакаш бар асари ҳучуми ғайри қобили тасавури мушрикони мусаллаҳ ва хунхор, ба канораи кӯҳ кашонда шуданд ва сипас ҳаминтавр аз доманаи кӯҳ ба самти қулла, боло мерафтанд то душманон ба Расули Худо даст наёбанд. Шамшер мезаданд ва кофирон буданд ки пас зада мешуданд ва боз монанди галлаи говҳои ваҳшӣ ҳучум меоварданд. Мӯъминон ва Паёмбар боло ва болотар мерафтанд ки ногоҳ... ногоҳ Паёмбар ба лабаи чуқур дар домана расид ва аз фарти набари шадид, мутаваҷҷеҳи чуқур нашуданд ва ба даруни он сукут карданд. Паёмбар сипаре ба ҳамроҳ доштанд ва вақте ки ба замин бархӯр карданд, сипар ба рӯи Ҳазрат қобим шуд ва онро шикофт ва дандони мубораки эшонро шикаст!! Ва Паёмбар беҳуш шуд. Наъзузу биллоҳи раббил оламин. Кор бар он даҳ –дувоздаҳ нафар чунон мушкил шуд ки мехостӣ бар

Як қадам монда ба субҳ

ҳолашон зор бизанӣ. Тарсӣ азим бар муҳофизон соя афканд. Хун аз рӯи Паёмбар чорӣ шуд. Лаънат бар қавми кофире ки Паёмбари Худоро ба чунин сахтӣ ва тангное афканданд; Пайғомоваре ки барояшон хушбахтиро оварда буд. Уф бар ин қавми нафриншуда! Замин ва замон бар сари ёрон чархид ва хашмашонро даҳ барбар кард. Паёмбари Худоро чи шуд? Ё Аллоҳ! Ё Аллоҳ! Чи хоке бар сар кунем? Ин дигар чи мусибате буд?! Чаро ин чаҳаннами кубро поён намегирад? Худоё! Ба фарёдамон бирас! Агар барои Расули Худо иттифоке бияфтад чи хоке бар сар кунем? Чигуна посухи Худоро дар маҳшар бидиҳем? Худоё! Бар мо бечорагон раҳм фармо!

Инбор агар бо Худо намебуданд, ва Худо бо онон намебуд, қолиб таҳия мекарданд, аммо он ёлон, чун кӯҳи Ухуд по бар ҷо ва муқовим монданд ва ҳам ба абру наёварданд. Чи далермардони ноёбе буданд барои Расули Худо ва динаш! Ту гӯӣ “Маҷмуаҳои пӯлод” буданд. Заҳмҳои хун мерехт ва сарҳои гич ва чашмиҳои сиёҳӣ мезад ва комашон хушк ва сӯзон ва талх шуда буд, аммо магар куфр метавонист аз ҳифози онон убур кунад ва ба Паёмбар наздик шавад? Ҳайҳот! Ҳаргиз! Фавран Паёмбарро бо эҳтиёти фаровон аз чуқури хориҷ карданд. Паёмбар нима хушёр буд. Ёрон бо тасмими зирақонаи худ ё Паёмбарашон, фавран либоси рӯйин ва зиреху ҷомаи ҷангии эшонро бо яке аз худашон табдил карданд ва дар воқеъ бадале барои вучуди мубораки Паёмбар сохтанд то душмани наздик нафаҳмад чи шудааст ва натавонад шахси Паёмбарро ташхис диҳад ва ба ӯ даст ёбад ва касе ки Паёмбарро бар дӯш гирифта буд, ҳадаф қарор диҳад. Бо ҳамин шароит дар арзи домана дифоъ мекарданд ва андак аз кӯҳ боло рафтанд то дастрасии мушрикони кам кунанд ва бар тасаллути худ ба онон бияфзоянд то ки кӯмаке бирасад.

Дар ҳамин лаҳзоти хавфангез садои шуме бархост...: Қатли Муҳаммад! Қатли Муҳаммад! Муҳаммад кушта шуд. Муҳаммад кушта шуд!

Худованд медонад ки бо ин бонги ҳабиси лаънатӣ, чи бар сари сипоҳ омад! Гӯӣ тири халос буд!

Як қадам монда ба субх

Ҳечкас надонист он садо аз кучо баланд шуд ва чи касе онро бар забон овард! Гӯи сояи сиёҳ ва ғазабнок ба миёни майдон омада буд ва ин фарёдро ба гӯши мусалмонон хонда буд: Иблис!

Он ноқуси марг, монанди тӯппи оташини вайронгаре ки миёни лашкар афтода бошад, ҳамаро пароканда кард. Мусалмонон дигар на танҳо намечангиданд, ки фирор мекарданд!

Вой аз ин садо ва хабар! Агар дақойиқӣ пеш камари сипоҳ шикаст ва аз пушт чайчӣ шуд, бо ин ғурриш забҳ шуд ва сараш аз танаш чудо гашт. Шайтанате дар чашмҳо роҳ ёфт ва тарсӣ афзун. Қалбҳо ларзид ва имонҳо бар бод рафт. Дастҳо ва поҳо суст шуд ва машқҳои ҷанг аз ёд рафт. Тардид ва ваҳшат ғолиб гашт ва нафароти боки монда по ба фирор гузоштанд. Чи лаҳзоти сахт ва бунёнкане буд. Ҳеч кас ҳечгоҳ онро аз ёд набурд. Тарих ҳам ҳечгоҳ онро аз ёд нахоҳад бурд ва ҳаминтавр ояндагон. Бисёрӣ аз мусалмонон, ногаҳон худро дар сафи фирор кунандагон диданд! Дар ҳоле ки бо худ меғуфтанд: Пас Исломи чи мешавад? Ваъдаҳои Худо чи мешавад? Таклифи мо баъд аз Паёмбар чи мешавад...?

Оре инчо буд ки имони мусалмонон озмуда шуд ва қалбҳо аз ҳувл ва даҳшат ба гулугоҳ расид; Даҳшате ки ҳувли қиёматро ба ёд меовард, ончунон ки Худованд фармудааст: **﴿وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْأَرْزَقِ إِذِ الْقُلُوبُ لَدَىٰ﴾** **«Ва бимашон деҳ рӯзи наздикро ҳангоме ки қалбҳо ба гулугоҳ мерасад ва ту онро фуру медиҳӣ то ба чойаш бозгардад (Козимин)»>> ...**

Аҷиб фитнаи вайронгаре буд! Аҷиб озмуни тоқатфарсое буд!! Оё Паёмбари Худо кушта шуд? Яъне ҳама чиз тамом шуд?! Он ҳама ваъдаҳои Худо пуч шуд? Пирӯзиҳо ва фатҳи Макка чи шуд ки Расули Худо ваъдаашро дода буд! Накунад ...! Накунад ...! Бемории қалбҳо ва заъфи имонҳо ва тардиди дилҳо рӯ омада буд! Фитна ҳамин корро мекунад. Фитна, кафгири деги дунё аст. Онқадар ҳам мезанад ки ҳар чи ноҳолӣ ва сӯхтагӣ ва таҳғирфтагӣ аст рӯ мекунад.

1. Гофир/ 18

Як қадам монда ба субҳ

Ҳол мо чи кунем? Таклифи Мадина чи мешавад? Қурйш ки моро як лукма мекунад ва фуру медиҳад. Бо аҳлу аёл чи кунем ки бесарпаноҳанд. Ба кучо паноҳ бибарем? Пас аз Расули Худо чи бар сари мо хоҳад омад? Оё... оё ӯ воқеъан воқеъан Расули Худо буд?! Пас чаро ёрӣ нашуд?! Чаро ҳифозат нашуд?! Чаро Худо ӯро ёрӣ накард? Чаро зинда намонд?! Чаро ... чаро... ва чаро?

Ба дунболи ин фарёд, лашгар шикаст қитъай хурд ва чунон аз ҳам гусихта ки дар торих, бесобиқа боқӣ монд! Ҳеч рамқе барои мусалмонон намонда буд ва низ руҳияе. Аммо ﴿وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ ۚ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ ۚ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَبْصُرَ اللَّهَ شَيْئًا ۗ وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ ۝۱﴾.

Ҳатто бархӣ суе унсурон дар чашм барҳам заданӣ ба фикри амон хоستان аз лашгари куфр афтоданд! Ва низ бархӣ чунон диданд ва аз майдон гурехтанд ва дур шуданд ки дигар дида намешуданд!

Аммо Паёмбари Худо асҳоб ва ёрони муҳкам ва неруманде дошт ки бо ҳамаи ин ҳаводис дар майдон монданд ва ақабнишиноро таҳрези намуданд ва ба ҳар васила ва бо каломии нерубахши хеш, оноро ба баргаштан ва идомаи набард фарохонданд ва худро ба галлаи мушрикони пойи кӯҳ расонданд ва он кафторонро рам медоданд ва мутафарриқ мекарданд ва медариданд. Онқадар ин корро идома доданд то мушрикон аз идомаи корзор мунсариф шуданд ва Паёмбарро даст наёфтани ёфтанд ва даст кашиданд.

Ҳар ду лашгар талафоти сангине доданд, аммо лашгари Ислом ба шикаст наздиктар буд. Хун, сахнаи набардро гирифта буд. Далерони Ислом бар хок шаҳид ғалтида буданд. Чакочаки шамшерҳо ва наъраи ҳанҷараҳо ва фарёду рачазҳои ҷанговарон ва тохту тоз ва шейҳаи асбҳо хомӯш шуда буд. Шаб наздик мешуд ва дардхоро бо худ меовард...

Мебинӣ Микдод ки чиқадар иштибоҳ дар ҷанг гарон тамом

1 . <<Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва олиҳи ва саллам) чуз як Паёмбар нест ки пеш аз ӯ низ пайғомбароне буданд ва даргузаштанд, оё агар ӯ ба марг ё шаҳодат даргузашт шумо ба ақаб бармегардед?! Ва ҳар кас ки ба ақаб бозгардад, пас зиёне ба Худо намерасонад ва Худо ҷазони нек ба шукргуздорон ато кунад.>> (Оли Имрон/ 144)

Як қадам монда ба субх

мешавад?! Ҳечгоҳ фаромӯш накун ки захмҳои тану сар ва сурати мубораки Паёмбари Худо, нобудии пирӯзӣ, кушта шудани бузургони асҳоб, аз даст рафтани ғаноъим, аз даст рафтани маркабҳо ва силоҳҳо ва доройиҳо, ҳама, бо як хатои муҳосиботӣ рух дод; Ва бо як сарпечӣ аз фармон.

Микдод гуфт: Бале оқо Муҳаммад Маҳдӣ! Ҳақ бо шумост. Ман дар зикру таҳачҷуд ва ибодот ва таҳзиби нафсам кӯтоҳҳои фаровон доштаам. Натиҷаашро имрӯз дидам. Асосан дасти инсонҳои ғофил аз Худо, бештар хато мекунад ва забонашон норасотар аст ва амалашон заъифтар ва нофармонияшон бузургтар. Ман тамоми тамаркузам бар омӯзишҳои низомӣ буд, дар ҳоле ки пеш аз он, нафси муҳаззаб лозим дарам. Ман ин нуктаи бисёр муҳимро нафаҳмида будам.

Муҳаммад Маҳдӣ идома дод: Оре Микдод. Ту агар худро ислоҳ накунӣ ва ҳавосатро хуб чамъ ва мутамаркиз накунӣ ва аз ҳама муҳимтар Худоро фаромӯш кунӣ ва дар ҳоли дуъо ва истиғфор ва ниёиши мударим бо Ё набошӣ, ҳатто агар шайтон ҳам фурсат наёбад суроғи ту биёяд, аъмолат геребонатро мегирад. Нафасат ва заъфҳоят аз ту салби мувафаккият мекунад. Он вақт санге ба чоҳ меандозӣ ки сад оқил наметавонанд онро берун бикашанд! Хуб тавачҷух кун ки имрӯз дар кучо ҳастӣ ва чи мекунӣ. Мултафит бош ки дар сипоҳи чи касе ҳастӣ. Аз ёд набар ки барои фарзанди ҳамон Расули Худо ки онгуна дар роҳи Ислом хуни дилҳо кашид ва захмҳо хӯрд ва ҷон фасурд, чиҳод мекунӣ. Дар сипоҳи Маҳдӣ алайҳи салом, омӯзиши низомӣ, бидуни таҳзиб кор намекунад. Таҳзиби нафс, чизе аст ки дақиқан душманони мо ба кулӣ фоқиди он ҳастанд ва ҳамин, нуктаи заъфи бузурги онон аст. Нукта ки чи арз кунам, шикофе ба тӯли девори Чин! Маҳдӣ салавотулоҳи алайҳ бо Худост, вале онон алайҳи Худо! Маҳдӣ бо Худост ва теъдоди ёронаш кам аст, вале онон чун мӯру малах мешуморанд ва мункири Худои Маҳдӣ. Мо дар барбари анбуҳи лашкариёни шарқ ва ғарб ва силоҳҳои махфишон, ҳамчунон ёрони Бадрийм ва имконоти андакаш, вале Худованд ба шартӣ итоъат аз Маҳдӣ ва пойдорӣ дар имон ва амал, бо нусратҳои хеш моро ғолиб хоҳад

Як қадам монда ба субҳ

намуд ва ақаллияти мустазъафи ин заминаи фосид шударо бар аксарияти мустакбири он пирӯзи хоҳад фармуд ва Махдӣ алайҳи саломро ҳокими мутлақи он ва Исломи комилро дини саросарӣ ҷаҳони хоҳад кард ва калимаи тавҳидро бар замин мустақар хоҳад намуд. Он ҳангом, башари исён зада, ором хоҳад гирифт ва касофоти хешро хоҳад зудуд ва Худоро хоҳад парастид. Фарзандои мо ва фарзандони фарзандони мо Худоро хоҳанд парастид ва ширк решакан хоҳад шуд. Чи наздик аст ки тамоми замин пушти сари Махдӣ ба намоз бойистанд...!

Микдод: Худованд ҳофизи халифаи ҳудаш Махдӣ бошад ва ўро аз шарури ин башари нофаҳми носипос дар амон бидорад ва моро дар ҷиход дар зери парчами муқаддасаш ёрӣ фармояд. Бале фармондеҳ. Наслҳои зиёде мунтазири чунин рӯзҳои будаанд ва ин кори сангин ва душвор, имрӯз бар ўҳдаи ман ва амсоли ман ва дар ин насл гузошта шудааст. Ман ки медонам шойистаи он набудам, аммо аз Худованд меҳоҳам маро лоиқи ин амри азим гардонад. Аз имшаб, ин дуъои ҳамешагии ман хоҳад буд. Аз имшаб умеди рӯшанӣ дар қалбам пайдо шуд. Бовар кунед эҳсос мекунам метавонам ҳамон тавр бошам ки мегӯйед. Ман метавонам тағйир кунам ин шоъ Аллоҳ.

Муҳаммад Махдӣ ки ба нишони таъйиди ҳарфҳои Микдод сар такон медод ва лабҳанде бар лаб дошт, идома дод: Ҷангҳои азими охируззамон дар ҳоли вуқӯъ аст ва фармондеҳи ту, Махдӣ, наводаи поки Расули Худост! Дигар фурсате барои иштибоҳ кардан надорем ва вақте барои таҷриба кардан намонда. Аз таҷрибиёти худат ва дигарон бештарин баҳраҳоро бибар ва пеш аз онки ибрати дигарон шавӣ, аз дигарон ибрат бигир. Роҳи зиёде то фатҳи ҷаҳон тавассути имоми куҳансоҳи мо халифатуллоҳ Махдӣ ки ҷонамон ба фидояш бод, намондааст. Ақлу гӯш ва қалбатро ба ў биспор ва сару баданатро ба Худо; Ва аз имомат итоъат кун. Итоъат кун ки ў ба суръат кори хешро анҷом диҳад. Ў медонад чи бояд бикунад ва аз сӯйи Худованд ҳидоят мешавад. Ў мутталятарин фарди ҷаҳон ба авзои ҷаҳон аст. Ба ҳамин далил дар вақти муддати замони кӯтоҳе корашро тамоми хоҳад сохт ва поёни ин ҷангҳо, пиӯзии хуби Махдӣ

Як қадам монда ба субх

аст; Ҳизби Худо. Итоъат кун ва мунтазири таҳаққуқи ваъдаҳои Худо бош; Чаро ки итоъат аз ӯ, тамоми ёриҳои Худовандро ошкор хоҳад сохт.

Ман тавассути фармондеҳи мустақими худ ин маъмуриятро анҷом медиҳам ва ӯ фармонашро аз имомони Маҳдӣ мегирад. Аз рӯзе ки он сайид ва чанд нафар, бо фарзанди Расули Худо дар шибҳа қазира дидор доштанд ва оёти Худоро мушоҳида карданд ва Маҳдӣ умматро шинохтанд ва бо ҳазраташон байъат намуданд то кунун, танҳо 4 мартаба фармондеҳи худро ки яке аз он сардорони рӯзи дидор буд, дидаам. Аз бас ки корҳо фишурда аст ва хатарот наздик ва амният нопоядор! Аз он рӯз худуди ду моҳ мегузарад. Акнун ҳар кас аз мусалмонон ва бар одамиён дар рӯи кураи ҳокӣ ки зинда аст ва бедор, ба сипоҳи Маҳдӣ хоҳад пайваст ва бо нусратҳои парвардигор тахти раҳбарии халифаи Расули Худо заминро аз кофирон ва золимон поксозӣ мекунем; Ин шоъ Аллоҳ. Бидон ки ҳамаи мо пайравон ва ёрони имом низ, ҳамчун мусалмонони садри Ислом, фитнаҳое бас саҳттар аз ончи онон аз сар гузарондандро таҷриба хоҳем кард. Мутмаъин бош. Пас тасаввур нақун озмунҳоят тамошуда ё ту бо ҳамин миқдор зарфияти кунунӣ, тоқати ҳамаро хоҳӣ дошт! Ҳамеша омодаи рӯз ва шабҳои саҳттар ва ҷонфарсотар аз рӯзу шабе ки дар он ҳастӣ бош.

Миқдод: Бале фармондеҳ.

Муҳаммад Маҳдӣ: Мебинӣ ки авзои Маҳдӣ алайҳи салом дар тамоми қораҳо, балки то қутби ҷануб ҳам танин афканда ва душманони Маҳдӣ ки муддатҳо барои чунин рӯзе омода мешаванд, чигуна дар садади аз миён бардоштани эшон ва ёронашон ҳастанд. Ахбори ҷануби Русия ва таҳвилоти Осиёи дур ҳокӣ аз он аст ки ба зудӣ хатар ва таҳдид силоҳҳои куштори ҷамъӣ, бузургтарин ҷолиши пеши рӯи мо хоҳад буд. Агар ҳар чи зудтар ба мақсиди ҳазрати имом даст наёбем, шаройити ҷаҳон рӯ ба ваҳомат хоҳад рафт. Бо ин ҳол, мебинӣ ки кори Маҳдӣ чигуна суръат мегирад ва дар тӯли ҳамин муддати кӯтоҳ, чи артише барои ӯ омода шудааст.

Як қадам монда ба субҳ

Гӯйи ҳар рӯз барои Маҳдӣ ба андозаи як моҳ аст. Зухури эшон, поёни фурсати башар буд ва ҳазраташон чун шаҳобӣ нуронӣ, ба суръат манозили заминро дархоҳад навардид ва ба қуллаи фатҳ хоҳад расид. Ҳазрат, муъаттали ман ва ту нахоҳад шуд ва корашро ба анҷом хоҳад расонд; **﴿إِنَّ اللَّهَ بِأَمْرِهِ﴾**¹ пас мувозиб бош ки бо сустӣ ва заъфҳоят ақаб намонӣ. Ман ба ту қавл медиҳам: Аз ҳамин имрӯз як сол истодагӣ кун ва кам нагузор, соли баъд ҳамин мавқеъ барои замин, ҳокиме чуз Маҳдӣ намебинӣ!

Микдод хандид ва чехрааш шукуфт. Осори ризоят дар вучудааш намоён шуд. Чи ваъдаи наздике! Гӯйи бӯйи хуше ба машомаш расида буд; Ройиҳаи зистан дар адолати Маҳдӣ...

... Артиши Маҳдӣ алайҳи салом, аз як сӯ дар холи муқовимат дар Осиёи миёна буд ва аз сӯи дигар чандин амалиётро дар ҷиҳати муттаҳид кардани мусалмонон ва таҷмиъи силоҳ ва таҷҳизоти низомӣ анҷом медод. Ҳамалоти заминӣ ва ҳавоӣи душманони ӯ корро бисёр душвор карда буд, аммо бо дарояти бемисоли имом ва хидояти Илоҳӣ эшон дар ҷангҳое ки рӯз ба рӯз шиддат мегирифт, фармондеҳон ва сипоҳиёни эшон аз як тараф дар баробари ҳамалоти куффор дифоъи ҷононае мекарданд ва аз тарафи дигар, ҳисобшуда бар онҳо мезаданд ки бисёриро дар мабдаъи ҳаракати худ фалаҷ месохт.

Муҳаммад Маҳдӣ ва Микдо пас аз чанд рӯз, кори худро билохира ба поён бурданд ва пас аз он, чун ду бародари хунӣ ҳамроҳи якдигар буданд ва тақрибан дар тамоми амалиётҳо ва маъмуриятҳо бо якдигар ҳузур доштанд то онки пас аз рашодатҳо ва анҷоми корҳое бас душвор ва муъассир барои ҳарби Худо, дар набардӣ азим, наздики Масҷидул Ақсо ба шаҳодат расиданд, аммо самараи хуби онон ва садҳо марди дигар дар артиши якпорчаи Маҳдӣ, фатҳи Байтул Муқаддас буд. Қиблаи нахусти мусалмонон ки дар он рӯзҳо ба пойгоҳи бузург ва аслии яҳуд ва неруҳои аҳриманашон табдил шуда буд, тавассути артиши Худо боз пас гирӣ шуд;

1 . <<Худованд корашро ба анҷом мерасонад.>> (Талок/ 2)

Як қадам монда ба субҳ

Дақиқан ҳамонтар ки аҳли байти Паёмбари Худо ваъдаашро ба мусалмонон дода буданд; Ва пас аз қарнҳо, фитнаи яҳудиён аз рӯй замин маҳв шуд. Онҳо буд ки камар ва гардани куфр шикаст ва талияъи пирӯзии ниҳойии Маҳдӣ алайҳи салом, бар ҷаҳониён намудор шуд...

Бо наҳзати
«Бозгашт ба Ислому»
ошино шавед.

Пойгоҳи иттилоърасонӣ дафтари хифз ва нашри осори Мансури Ҳошимии Ҳуросонӣ ҳафизаҳуллоҳ таъоло

* Лутфан бар рӯй линки мавриди назари худ клик кунед.

Линки наҷоти
боло

Сайтҳои фебуки
войтӯх

Сайтҳои телеграм
войтӯх